ΑΡΙΘ 363 — Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (17)29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ετησία εν Αυστρία φιορ. 16· εν Ελλάδι, Ιονίοις Νήσοις, Τουρκία, Αιγύπτω, Γαλλία και Αγγλία, 40 φράγκα· εν ταις Παραδουνβ. Ημερονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμη καταχωρίσεων, σολδία αύςρ. 30 δι' εκαστον στίχον εκ 40 στοιχείων.

Αι συνδρομαι προπληρόνονται. Επιστολαι προς την Διεύθυνσιν της Ημέρας μη απηλλαγμέναι του ταχυδρομικου τέλους είσιν απορρίπτεται.

Απασαι αι νέαι ή ανανεούμεναι συνδρομαι ορείλουν νά λήγωσι την 30 Ιουνίου ή 31 δεκεμβρίου (Ε. ν.)

Κατευθυντέον, εις Βιέννην μέν, A la Redaction du journal grec "Ημέρα." (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Επιστατοῦσι δε και άλλαχόσε, οι ΚΚ. Α. Στουδίτης εν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου εν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος εν Ιασίῳ· Κ. Θεολόγης εν Αλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης εν Καΐρῳ· Ι. Α. Παρμυθιώτης εν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας εν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεύς, εν Αθήναις· Ν. Νικολιάδης εν Σύρᾳ· Α. Σ. Αγαπητός εν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης εν Θεσσαλονίκῃ· Η. Μιχαηλίδης εν Ιβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος εν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς εν Αδριανουπόλει· Ιω. Φωκάς εν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης εν Μιτυλήνῃ· Α. Σάββας εν Κυδωνίαις· Δ. Αγγελίδης εν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκορινὸς εν Βηρυτῷ· Κ. Ν Σιμωνίδης εν Κραϊόβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ εν Καλαφατῳ· Α. Λοΐζος εν Κύπρῳ· Michele Loeb alla Tipografi del Lloyd εν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Από τῆς 1ης σεπτεμβρίου (ν. ε.) ἀρχεται νέα σειρὰ συνδρομῶν εἰς τὴν «Ἡμέραν» διὰ τέσσαρας μῆνας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου, πρὸς φιορίνια 5½ διὰ τὴν Αὐστρίαν, φράγκα 14 διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, ἰδίως δὲ διὰ τὰς Ἡγεμονίας σβάνσικα 18. Εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταγραφησομένους νέους συνδρομητὰς ζαλήσονται αἱ προεκδοθεῖσαι ἐπιφυλλίδες τῶν Ἀθλίων, ἐλεύθεραι παντὸς ἄλλου ἐξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Γαριβάλδης ἀποβαίνει εἰς τὴν Καλαβρίαν. Κατὰ συνέπειαν κηρύττεται ὁ στρατιωτικὸς νόμος καὶ ἐν Νεαπόλει. Αἱ μεσημβριναὶ ἐπαρχίαι ἔτοιμοι εἰς ἀποστασίαν. — Ὁ Γαριβάλδης προτρέπει τοὺς Οὔγγρους εἰς ἐπανάστασιν. Ὁ Κλάπκας τὸν ἀντικρούει. — Ὁ Ματτίνης συμβουλεύει τὴν ἀνατροπὴν τῆς μοναρχίας. — Τελευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (16)28 αὐγούστου.

Ὁ Γαριβάλδης δὲν ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ ἄστρου του. Ἐν τῇ γιγαντιαίᾳ πάλῃ ἣν ἀνέλαβε κατὰ τῆς κυβερνήσεως συγχρόνως καὶ τῆς Γαλλίας, αὐτὸς μέχρι τοῦδε φαίνεται νικητὴς, νικητὴς τόσῳ μᾶλλον ζηλωτὸς, καθόσον τὰ τρόπαιά του δὲν ἐκηλιδώθησαν ὑπὸ ἀδελφικοῦ αἵματος. Ἠγάλλοντο οἱ ἐν Τουρίνῳ προσωνιζόμενοι τὴν προσεχῆ ὑποταγὴν ἢ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἰταλοῦ πατριώτου. Σήμερον περιέγραφον αὐτὸν ὡς ἐγκατελελειμμένον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, αὖριον ὡς στενῶς ἀποκεκλεισμένον ὑπὸ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, σιωπηλὸς αὐτὸς καὶ γαλήνιος ἔβαινε πρὸς τὸν σκοπόν· μία θέλησις, εἰς ἣν ὑπετάσσοντο τυφλῶς μυρίαι ἄλλαι θελήσεις. Εἰς μάτην ἀπεσταλήσαν κατ' αὐτοῦ ὁ ἐπισημότερος τῶν στρατηγῶν καὶ ὁ ἐπιφανέστερος τῶν ναυτικῶν τῆς Ἰταλίας. Ὅτε ὁ Κιαλδίνης ἀπέβη εἰς τὴν Μεσσήνην καὶ ὁ Πέρσανος ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ πρὸ τῆς Κατάνης στόλου, ὁ Γαριβάλδης δὲν ἦτο πλέον ἐν Σικελίᾳ, ἀλλ' ἔστηνε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας εἰς τὰ παράλια τῆς Καλαβρίας. Πλοῖον ἀγγλικὸν μετέφερεν αὐτὸν καὶ τὴν τύχην τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἤπειρον.

Τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο γεγονὸς συνέβη τὴν νύκτα τῆς 12/24 αὐγούστου. Ἐνῷ τὰ βασιλικὰ στρατεύματα ἐπολιόρκουν πανταχόθεν τὴν Κατάνην, ὁ τολμηρὸς στρατηγός, ἀφοῦ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς Μεσσήνην, ἀπέστειλε προηγουμένως τὸν υἱόν του Μενότην μετὰ μιᾶς μοίρας ἐθελοντῶν πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἐπέβη εἰς τὸ ἀγγλικὸν σκάφος, καὶ διαλαθὼν τὴν ἐπαγρύπνησιν, ἢ γινώσκων ἴσως ἐκ προοιμίου τὰς πρὸς αὐτὸν εὐμενεῖς διαθέσεις τῶν περιπολούντων πλοίων, ἀπέβη εἰς τὴν στερεὰν, συνοδευόμενος ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπιτελείου του, ἤτοι εἴκοσι περίπου ἀνδρῶν. Οἱ ἐπίλοιποι ἐθελονταὶ ἔμειναν εἰς τὴν Κατάνην· ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι οὗτοι εἶναι ὀλίγιστοι, διότι πρὸ πολλοῦ ἤδη, εἴτε κρυφίως, εἴτε ὡς λειποτάκται δῆθεν, μετέβαινον ἀδιαλείπτως κατὰ μικρὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν Καλαβρίαν, ὥστε μόλις ἀπόβας εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ὁ Γαριβάλδης, εὑρέθη πάλιν περιεστοιχισμένος ὑπὸ τοῦ μικροῦ στρατεῦ του. Ἡ ἐπαρχία αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολεσθεῖσα ἤδη διὰ τὴν κυβέρνησιν, διότι πάντες εἶναι ἕτοιμοι νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ καταταχθῶσιν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Γαριβάλδη, καὶ εἰς τὰς κυριωτέρας τῶν πόλεων αὐτῆς ἄρχουσι μᾶλλον τὰ ἐπαναστατικὰ κόμματα, ἢ αἱ καθεστηκυῖαι ἀρχαί. Τοῦτο δὲ, ἐνῷ ἐν Σικελίᾳ ὑποβράζει ἡφαίστειον, τὸ ὁποῖον ἄδηλον εἶναι πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ καταστείλῃ ἡ κυβέρνησις, διεγείρασα τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τῶν μετριωτέρων πολιτῶν διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου.

Τὸ μέρος ἔνθα ἀπέβη ὁ Γαριβάλδης ὀνομάζεται Μέλιτον· κεῖται δὲ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σπαρτιβέντου, καὶ οὐχὶ πόρῤῥω τοῦ Ῥηγίου. Μετὰ τὴν ἀπόβασιν, δὲν ἐλήφθησαν νεώτεραι εἰδήσεις περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν ἔλαβεν ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ μόνον τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἤρκεσεν, ὅπως ὁ στρατηγὸς Λαμάρμορας, ὀνομασθεὶς ἔκτακτος τοποτηρητὴς τοῦ βασιλέως καὶ συγκεντρώσας ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ πάσας τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχάς, κηρύξῃ καὶ ἐν Νεαπόλει τὸν νόμον, ὑφ' οὗ διέπεται ταυτὸν ἡ Σικελία. Συγχρόνως δὲ ἐξέδωκε προκήρυξιν κατὰ τῶν ὑποκινούντων τὰς ἀταξίας, οἵτινες ὑπὸ τὸ κρύσγημα τῆς συμπληρώσεως τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος, διεγείρουσι τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Εἰς πάντας τοὺς στρατιωτικοὺς διοικητὰς ἀνετέθησαν ἐπίσης διπλαῖ λειτουργίαι, καὶ ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ διαλύσωσι διὰ τῆς βίας πᾶσαν συνάθροισιν Ἀπηγορεύθη δὲ ἐπὶ αὐστηραῖς ποιναῖς ἡ εἰσαγωγὴ ὅπλων καὶ πολεμεφοδίων.

Τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιαύτην κρίσιμον θέσιν, ὥστε ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπιστεύθη ὅτι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο τῶν ὑπουργῶν του, ὅπως, ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, ἰσοσταθμίσῃ τὴν ἄπειρον τοῦ Γαριβάλδη δημοτικότητα. Ἀλλ' ἡ εἴδησις αὕτη διεψεύσθη κατόπιν, εἴτε διότι οὐδέποτε ἐσκέφθη τοιοῦτόν τι ὁ δημόκλητος βασιλεὺς, εἴτε διότι δὲν διέλαθε μετὰ ὥριμον μελέτην τοὺς ἐν τοῖς πράγμασι πόσον ἐξετίθετο ἡ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια, κατερχομένη εἰς τὴν παλαίστραν τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν καὶ κυλίουσα τὴν βασιλικὴν πορφύραν εἰς αἱματόβρεκτον ἔδαφος. Καὶ διεσκεδάσθη μὲν ἡ φήμη αὕτη, ἀλλ' ἀντικατέστη κατόπιν παρ' ἄλλης πιθανωτέρας· ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν θὰ περιμείνωσι νὰ εἰσελάσῃ ὁ Γαριβάλδης εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος, ὅπως ποιήσωσι χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμύνης, ἀλλὰ προκαταλαμβάνοντες αὐτὸν, θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς Νεαπολιτανὰς ἐπαρχίας καὶ θὰ καταπνίξωσι τὸ κακὸν ἐν τῇ ἑστίᾳ του. Εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Δουνάβεως γράφουσι μάλιστα ἐκ Παρισίων ὅτι 20,000 Γάλλοι εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐκστρατεύσωσι, καὶ ὅτι ὡρίσθησαν ἤδη αἱ στρατηγικαὶ θέσεις ἃς προώρισται νὰ καταλάβωσιν ἐν ταῖς μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις.

Ὁμολογουμένως, ἐὰν εἶναι δεινὴ ἡ θέσις τοῦ μυστικοσυμβουλίου τοῦ Τουρίνου, καὶ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις δὲν κατάκειται ἐπὶ ῥόδων. Εἴτε νικήσῃ, εἴτε νικηθῇ ὁ στρατηγὸς Μοντεβέλλος, ὁ δεσμὸς ὁ συναφθεὶς ἐν τοῖς πεδίοις τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου διερράγη ἅπαξ διὰ παντός. Ἐὰν μὲν τὸ εἴδωλον τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, ὁ στρατηγὸς Γαριβάλδης, συντριβῇ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Ῥώμης, μία καὶ μόνη κραυγὴ θὰ ἐγερθῇ κατὰ πᾶσαν τὴν χερσόνησον· Ἐκδίκησις! — ἐὰν πάλιν στήσῃ τὴν τρίχρουν σημαίαν θριαμβευτικῶς ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, τότε θὰ στιγματισθῇ ὡς προδίδουσα τὸν ἱερώτερον τῶν ἀγώνων ἡ κυβέρνησις, ἐὰν δὲν σπεύσῃ πρὸς ἐπικουρίαν αὐτοῦ, ὡς ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Γαέτας. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶναι προφανής. Ἡ Γαλλία θὰ εὑρεθῇ ἠναγκασμένη νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἰδίαις χερσὶν ᾠκοδόμησε, καὶ ὁ Ναπολέων γ'., θὰ κλίνῃ σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν, ἐὰν ἡμέραν τινὰ, ἐνθυμηθεὶς ὁ γαλλικὸς λαὸς τὰς ἐνδόξους, ἡμέρας τοῦ 1830 καὶ 1848, τὸν ἐρωτήσῃ· πρὸς τί λοιπὸν ἔβρευσε τόσον αἷμα, πρὸς τί ἐβαπανήθησαν τόσοι θησαυροί.

Ὁ Μηνύτωρ ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς τὰ ἑπόμενα.

« Αἱ ἐφημερίδες ἐρωτῶσιν ἀπό τινων ἡμερῶν ὁποία ἔσται ἡ συμπεριφορὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐνώπιον τῶν ταραχῶν τῆς Ἰταλίας. Τὸ ζήτημα εἶναι τόσον σαφὲς, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία ἐφαίνετο ἀδύνατος. Ἐνώπιον αὐθαδῶν ἀπειλῶν, ἐνώπιον τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν δημαγωγικῆς τινος ἀποστασίας, τὸ καθῆκον τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ στρατιωτικὴ αὐτῆς τιμὴ τὴν ἀναγ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Μήτις πειραθῇ νὰ μετατυπώσῃ τὴν μετάφρασιν ἡμῶν, διότι θὰ εὑρεθῇ μεταμελημένος. Πρῶτον θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν νόμον ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος ἡμῶν, καὶ δεύτερον, σὺδεὶς μᾶλλον ἡμῶν ἔχει τὸ μέσον νὰ ἐκδώσῃ ἐν καιρῷ δέοντι τοὺς Ἀθλίους εἰς βιβλίον εὐθηνότερον, ἐπιμελέστερον τετυπωμένον καὶ ἐπιδιορθωμένον, ὡς δύναται εὐκόλως νὰ συμπεράνῃ τὸ δημόσιον.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγω. — Μεταφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Εἰς τὸ Σαιμπόλιον, ἐπέζευσεν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ξενοδοχεῖον, καὶ εἶπε νὰ φέρωσιν εἰς τὸν σταῦλον τὸν ἵππον ὡς δὲ ὑπεχρέωθη εἰς τὸν Σκωφλὶν, ἐστάθη πλησίον τοῦ ζώου ἑνὸς ἐτρωγε.

Ἐκεῖ εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ τοῦ ξενοδόχου. — Θὰ γευματίσῃ ἐδῶ ὁ κύριος; τὸν ἐρωτᾷ.

— Τῶντι, ἀπεκρίθη· τὸ ἐλησμόνησα, καὶ ἔχω μάλιστα καὶ κάμποσην δρεξιν.

Ἠκολούθησε λοιπὸν τὴν ξενοδόχον, μίαν γυναῖκα περιχαρῆ, εἰς χαμηλήν τινα αἴθουσαν, ὅπου εὑρίσκοντο τράπεζαι μὲ χηρωτὸν ὕφασμα ἀντὶ τραπεζομανδύλου. — Γλίγωρα, σὲ παρακαλῶ, τὴν εἶπε, διότι βιάζομαι ν' ἀναχωρήσω πάλιν.

Ἐνῷ μία ὑπηρέτρια χωρικὴ ἔφερεν εἰς τὴν τράπεζαν τὰ πρὸς φαγητὸν ἀναγκαῖα, αὐτὸς παρατηρῶν τὴν ἑτοιμασίαν, — Εἶδες! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἰδοὺ τί εἶχα, καὶ ἠσθανόμην ὡσὰν κάτι νὰ μ' ἔλειπε. Δὲν εἶχα φάγει ἀκόμη τίποτε.

Ἔφερον τὸ φαγητόν. Ἤρπασεν εὐθὺς τὸ ψωμίον, ἐβάγκασε μίαν ἄκραν, ἔπειτα τὸ ἀπέθεσε πάλιν βραδέως ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ πλέον δὲν τὸ ἤγγισε. Εἰς μίαν ἄλλην τράπεζαν, ἐκεῖ πλησίον τῆς ἰδικῆς του, ἔτρωγέ τις ἀμαξηλάτης. Στρέφεται καὶ λέγει πρὸς αὐτόν — Διατί ἄραγε νὰ ἦναι τὸ ψωμὶ των τόσον πικρόν;

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σταῦλον πλησίον τοῦ ἵππου, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀνεχώρησεν ἐκ Σαιμπολίου κατευθυνόμενος εἰς Τίγκας, πέντε λεύγας ἀπεχούσας ἀπὸ τοῦ Ἀῤῥάσου.

Τί ἔκαμνε καθ' ὅλον τὸν δρόμον; Τί ἐσκέπτετο; Καθὼς τὸ πρωΐ, οὕτω καὶ τώρα ἔβλεπε διαβαίνοντα τὰ δένδρα, τὰς ἀχυροσκεπεῖς στέγας, τὰ καλλιεργημένα χωράφια, πράγματα τὰ ὁποῖα ἀρκοῦσιν ἀνίστε πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν συλλογισμῶν. Τί μελαγχολικώτερον ἢ τί βαθύτερον τοῦ νὰ βλέπῃς διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν μυρίας ἀντικείμενα! Τὸ ὁδοιπορεῖν, εἶναι γεννᾶσθαι καὶ ἀποθνήσκειν ἐν πάσῃ στιγμῇ. Τοιαύτη καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ὕπαρξις. Ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς φεύγουσιν ἀενάως ἐνώπιον ἡμῶν. Ἀλληλοδιάδοχοι σκιαὶ καὶ φαύσεις. Θάμβος, καὶ εὐθὺς κατόπιν ἔκλειψις· βλέπεις, σπεύδεις, τείνεις τὰς χεῖρας νὰ συλλάβῃς τὸ παρερχόμενον· πᾶν δ,τι συμβαίνει εἶναι καμπὴ δρόμου· καὶ αἴφνης εὑρίσκεσαι γεγηρακώς. Αἰσθάνεσαι ὡς ἕνα κλονισμὸν σκιερὰ τὰ πάντα· διακρίνεις μίαν θύραν σκοτεινὴν· ὁ μέλας αὐτὸς ἵππος τῆς ζωῆς ὅστις σὲ ἔσυρεν, ἵσταται. Καὶ ἰδοὺ τι κεκαλυμμένον καὶ ἄγνωστον ἀποζευγνύει αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σκότους.

Ἡ ἡμέρα ἔπιπτε πλέον, ὅτε τὰ παιδία, ἐξερχόμενα τοῦ χωρικοῦ σχολείου, εἶδον τὸν ὁδοιπόρον εἰσερχόμενον εἰς Τίγκας. Ἀληθῶς, ἦσαν καὶ αἱ ἡμέραι μικραί. Δὲν ἐστάθη ποσῶς εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο. Ἐξερχόμενος αὐτοῦ, παρατηρεῖ ἕνα ἄνθρωπον, ἐξ ἐκείνων οἵτινες διορθώνουσι τοὺς δημοσίους δρόμους, ὅστις ἐγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδὼν τὸν ἵππον του, — Αὐτὸ, εἶπε, τὸ ζῶο πολὺ ἐκουράσθηκε.

Τῶντι, τὸ ταλαίπωρον ζῶον εἶχεν ἀποκάμει. Ἐπροχώρει μὲν εἰσέτι, ἀλλὰ μὲ βραδέα βήματα.

— Διὰ ποῦ; διὰ τὸ Ἀῤῥάσον; ἠρώτησεν ὁ ἐργάτης.

— Ναί.

— Α! ἂν παγαίνῃς, αὐθεντικὸ, τόσον ἀργὰ, δὲν θὰ φθάσῃς ἐνωρὶς, βέβαια.

Ἐκράτησεν ὁ ὁδοιπόρος τὸν ἵππον, καὶ ἠρώτησε τὸν ἐργάτην, — Πόσον ἀκόμη ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ τὸ Ἀῤῥάσον;

— Ἑπτὰ λεύγας γεμάταις.

— Πῶς; κατὰ τὸν χάρτην, ἀπέχει μόνον πέντε λεύγας καὶ μισήν.

— Ὁ χάρτης πάγει καλὰ, εἶπεν ὁ ἐργάτης, ἀλλ' ὁ δρόμος εἶναι χαλασμένος, καὶ τὸν διορθώνουν. Ἀκόμη δεκαπέντε λεπτὰ νὰ προχωρήσῃς, θὰ τὸν εὕρῃς κομμένον. Ἀμᾶξι νὰ περάσῃ εἶναι ἀδύνατον. Θὰ χρειασθῇ νὰ πάρῃς ἀριστερὰ, τὸν δρόμο τοῦ Καρενσὺ, νὰ περάσῃς τὸ ποτάμι, καὶ ἀφοῦ φθάσῃς εἰς τὸ Καμπλίνι, νὰ γυρίσῃς δεξιὰ· εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Προφήτου Ἠλία, ὅπου πάγει ἴσα πλέον εἰς τὸ Ἀῤῥάσον.

— Ὅμως θὰ νυκτώσῃ, καὶ ἐμπορᾷ νὰ χαθῶ.

— Δὲν εἶσαι ἀπ' ἐδῶ, ἐντόπιος;

— Ὄχι.

— Αἴ, ἄκουσε τὸ λοιπὸν, νὰ σὲ δώσω, ἂν θέλῃς, αὐθεντικὸ, μία συμβουλή. Τὸ ἄλογο εἶναι, βλέπω, ἀποκαμωμένο· γύρισε εἰς ταῖς Τίγκαις. Ἔχει ἐκεῖ ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο. Περνᾷς εἰς αὐτὸ τὴν νύκτα, καὶ παγαίνεις αὔριο τὸ πρωΐ εἰς τὸ Ἀῤῥάσον.

— Ἀλλὰ πρέπει αὐτὴν τὴν νύκτα νὰ εἶμαι ἐκεῖ.

— Τότε, τί νὰ σοῦ εἰπῶ; Τότε, γύρισε πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο ὁπού σ' ὡρίζω, καὶ πάρε ἀκόμη ἕνα ἄλογο. Τὸ παιδὶ ὁπού θὰ ἔχῃ τὸ ἄλογο σοῦ γίνεται καὶ ὁδηγός.

Ἤκουσε τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐργάτου, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν διήρχετο πάλιν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου μέρους· ἀλλὰ τώρα ἔτρεχε καλῶς, προσλαβὼν ἕνα γενναῖον ἵππον καὶ ἕνα μικρὸν ἀγωγιάτην, καθήμενον καὶ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄχήματος καὶ ἡνιοχοῦντα.

Ἐν τούτοις ἐπέρασεν ὥρα· ἐνώπιωσεν ὁ δρόμος ἦτον ἀχρεῖος· εἶχε λάκκους ὑπὸ τῶν τροχῶν ἐσκαμμένους, καὶ τὸ καλαβάμπον ἔκαμπεν ὁτὲ μὲν δεξιὰ, ὁτὲ δὲ ἀριστερά.

— Νὰ σὲ ἰδῶ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀγωγιάτην, θὰ σὲ δώσω νὰ πίῃς τὰ διπλᾶ!

Εἰς ἕνα τιναγμὸν τῆς ἁμάξης, συνετρίβη τὸ ξύλον πρὸς τὸ ὁποῖον προσδένονται τὰ πλάγια τῶν ἵππων λωρία. — Αὐθέντη, εἶπεν ὁ ἀγωγιάτης, ἔσπασεν αὐτὸς ὁ διάβολος· τώρα δὲν ξεύρω πῶς νὰ ζεύξω τὸ ἄλογό μου· αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι τὴν νύκτα κακός· ἂν ἤθελες νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, εἰς ταῖς Τίγκαις, ἠμπορούσαμεν αὔριον τὸ πρωΐ ἐνωρὶς νὰ ἤμεθα εἰς τὸ Ἀῤῥάσον.

— Δὲν ἔχεις ἕνα κομμάτι σχοινὶ καὶ ἕνα μαχαίρι; ἠρώτησεν ὁ ὁδοιπόρος, ἰδὼν τὶ πράγμα συνετρίβη.

— Ἔχω, αὐθέντη.

Ἔκοψεν ἐξ ἑνὸς δένδρου ἕνα κλάδον, τὸν ἐπελέκησε, καὶ κατεσκεύασε προχείρως ξύλον τι ἱκανὸν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ συντρῖβέν Ἔχασαν ἀκόμη εἴκοσι λεπτὰ, ἀλλ' ἐπανέλαβον τὸν δρόμον καλπά-

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 363 Α τῆς «Ἡμέρας.»

κράζουσι νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Ἅγιον Πατέρα, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε. Ὁ κόσμος ὀφείλει νὰ μάθῃ καλῶς, ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἐγκαταλείπει ἐν τῷ κινδύνῳ ἐκείνους ἐφ' ὧν ἐκτείνεται ἡ προστασία της.»

Τὰ πράγματα τοῦ Μαυροβουνίου ἐνέβαλον πολλάκις εἰς ἀντιφάσεις καὶ παραλογισμοὺς καὶ τηλεγράφους καὶ ἐφημερίδας· ἀλλ' οὐδέποτε ἴσως ἄλλοτε εὑρέθημεν περιπεπλεγμένοι εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον. Ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ μάθωμεν ἂν τὸ Μαυροβούνιον διάκειται ἐν εἰρήνῃ, ἢ ἐν πολέμῳ μετὰ τῆς Πύλης, ἂν ὁ ἡγεμὼν ἐδέχθη ἢ δὲν ἐδέχθη τὸ τελεσίγραφον τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ. Ἄλλοι μὲν, ἐν οἷς καὶ ἡ **Πατρὶς** τῶν Παρισίων, διϊσχυρίζονται ὅτι ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐδέχθη τὸ τελεσίγραφον· ἄλλοι ὅτι συνωμολογήθη μόνον ἀνακωχὴ ὅπλων, καὶ ὅτι ἡ ὁριστικὴ λύσις τῆς διαφορᾶς θὰ ἀνατεθῇ εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνέδριον· ἄλλοι ὅτι τὰ πράγματα μένουσι μέχρι τοῦδε μετέωρα, διότι ὁ μὲν ἡγεμὼν καὶ ἡ νεωστὶ ἀφιχθεῖσα χήρα τοῦ προκατόχου του Δαρίνκα, κλίνουσιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης· ὁ δὲ Μίρκος καὶ πάντες οἱ ὁπλαρχηγοὶ οὐδὲ λόγον θέλουσι νὰ ἀκούσωσι περὶ αὐτῆς· μεγάλη δὲ ἔξαψις ἐπικρατεῖ ἐν Κετίγνῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, ὁ τηλέγραφος ἐπιμένει λέγων ὅτι οἱ ἀκροβολισμοὶ εἶναι ἀδιάκοποι. Τί συμπέρασμα δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου ὁ ὀξυδερκέστερος νοῦς; Οὐδεὶς λοιπὸν θὰ ἀπορήσῃ ἂν ἀρκεσθῶμεν μόνον εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀντιφατικῶν τούτων εἰδήσεων, ἄνευ οὐδενὸς σχολίου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Αὐστρίας, ἅμα πληροφορηθεὶς ὅτι ἡ Πρωσσία ἀνεγνώρισε τὸ βασίλειον τῆς Ἰταλίας, ἔπεμψε τὴν ἑπομένην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐν Βερολίνῳ αὐστριακὸν πρέσβυν, κόμητα Κάρολην.

Ἐν Βιέννῃ, (14)26 ἰουλίου.

Κύριε κόμη. Ὅταν ὁ βαρὼν Βέρθερ (ὁ ἐν Βιέννῃ πρέσβυς τῆς Πρωσσίας) μοὶ ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν ἐντελλομένην αὐτῷ νὰ πληροφορήσῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν ὑπουργεῖον ὅτι ἡ Πρωσσία ἀνεγνώρισε τὸ νεοϊταλικὸν βασίλειον, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐγχειρίσῃ τὰ περὶ τούτου ἐπίσημα ἔγγραφα, ὅπως ὑποβάλω αὐτὰ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ βαρὼν Βέρθερ, ἐρωτήσας τὴν αὐλήν του ἔλαβε κατὰ τοῦτο τὴν ἄδειαν αὐτῆς, καὶ ἑπομένως ὑπέβαλα εἰς τὸν γαληνότατον κυρίαρχον ἡμῶν τὴν ἀλληλογραφίαν περὶ ἧς ὁ λόγος.

Ἐπιτρέπεται λοιπὸν ὑμῖν παρὰ τῆς Α. Μ. διὰ τῆς παρούσης, ἵνα φροντίσητε ὅπως μάθῃ ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας κατὰ πόσον ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ εὐχαριστεῖ αὐτὸν δι' ὅσην ἀντίστασιν ἔδειξε μέχρι τοῦδε κατὰ τῶν παρακινήσεων αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τουθ' ὅπερ ὀνομάζουσι βασίλειον τῆς Ἰταλίας, ὡς καὶ τὴν εἰλικρινῆ τοῦ Αὐτοκράτορος εὐχὴν, μήποτε ἡ Πρωσσία μεταμεληθῇ, ἐν τῷ ἰδίῳ συμφέροντι αὐτῆς, δι' ἣν ἀπόφασιν ἔλαβε μολοντοῦτο, ἀναγνωρίσασα τὴν ἔκβασιν τῆς βιαιοτάτης τῶν ἐπαναστάσεων, καὶ τὴν προφανεστάτην παραβίασιν τοῦ δικαίȣ καὶ τῶν συνθηκῶν.

Τὴν ἀποστολὴν ταύτην τοῦ αὐτοκράτορος θὰ ἐκπληρώσῃ ἡ Υ. Ε διὰ τῆς εὐμενοῦς μεσιτείας τοῦ Κ. κόμητος Δὲ Βερενστὸρφ, ὃν παρακαλεῖτε ἐπὶ τούτῳ. Ἄλλως τε δὲ, ἡ Υ. Ε. βεβαίως δὲν περιμένει ἐξ ἡμῶν νὰ χάσωμεν ἐπὶ ματαίῳ οὔτε λέξιν περὶ τῶν «ἐγγυήσεων» δῆθεν τὰς ὁποίας ἀνέφερεν ἡ Πρωσσία, ἢ περὶ τῶν «εἰλικρινῶν διαβεβαιώσεων» ἃς ἔλαβεν ἐκ Τουρίνου. Νομίζομεν ὅτι αἵ τε «ἐγγυήσεις» αὗται καὶ αἱ «διαβεβαιώσεις» ἔχουσιν ἀξίαν, ὄχι βαρυτέραν τῆς τοῦ χαρτίȣ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰσὶ γεγραμμέναι· μάλιστα δὲ φρονοῦμεν ὅτι κατὰ τοῦτο καὶ ὁ στρατηγὸς Δουράνδος ὁμοφρονεῖ μεθ' ἡμῶν ἀκριβέστατα.

Δέχθητε, κτλ.

(Ὑπογ.) Κόμης Δὲ Ῥέχβεργ.

Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Πρωσσίας, γράφοντος πρὸς τὸν ἐν Βιέννῃ πρωσσον πρέσβυν.

Ἐν Βερολίνῳ, (19)31 ἰουλίου.

Κύριε βαρόν. Ὁ κόμης Κάρολης, ὃν δὲν ἠδυνήθην κατ' αὐτὰς νὰ ἴδω προσωπικῶς διὰ τὰς ἐν ταῖς Βουλαῖς συζητήσεις, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Κ. ἰδιαίτερον σύμβουλον Δὲ Συδὼβ τὴν ἐπισυνημμένην ἐπιστολὴν, ἐν εἴδει ἀπαντήσεως πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου ἡμετέραν ἐμπιστευτικὴν διακοίνωσιν.

Ἡμεῖς ἐνομίσαμεν, οὐ μόνον ὅτι ἐξεπληροῦμεν χρέος ὁμοσπονδιακὸν ὡς πρὸς τὴν Γερμανίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ πρὸς τὴν Αὐστρίαν ἰδίως ἐτεκμηριοῦμεν φιλίαν ὁμοσπονδιακὴν, ζητήσαντες καὶ λαβόντες παρὰ τῆς ἐν Τουρίνῳ κυβερνήσεως, ὡς προοιμιώδη ὅρον τῆς ἡμετέρας ἀναγνωρίσεως, ἐγγυήσεις τινὰς καὶ διαβεβαιώσεις, εἰς τὰς ὁποίας βεβαίως μὲν δὲν ἀποδίδομεν βαρύτητα πλείονα τῆς δεούσης, ἀλλ' αἵτινες μολοντοῦτο, ἐὰν ἐξετασθῶσιν ἄνευ προλήψεως, δὲν στεροῦνται ἀξίας, ἀφοῦ μάλιστα, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν οὐσιωδέστερον πασῶν τῶν ἰταλικῶν διαβεβαιώσεων, ἐλάβομεν ἀπέναντι τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἐνδεχομένων ἀξιώσεων αὐτοῦ θέσιν ὁριστικωτάτην, οὐδόλως εὐάρεστον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Τουρίνου, θέσιν τῆς ὁποίας ἄλλαι εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις ἐξετίμησαν τὴν σημασίαν ἅπασαν.

Ἐὰν δὲ τώρα ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Κ. ὑπουργὸς τῆς Αὐστρίας, παρασιωπῶν ὁλωσδιόλου τὴν τελευταίαν ταύτην περίστασιν, κηρύττῃ ὅτι οἱ προειρημένοι ὅροι δὲν ἔχουσιν ἀξίαν βαρυτέραν τῆς τοῦ χαρτίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰσὶ γεγραμμένοι, δὲν συμμεριζόμεθα τῇ ἀληθείᾳ τὸ φρόνημα ὅπερ ἐκφράζει ἐνταὐτῷ, ὅτι δηλαδὴ καὶ ὁ στρατηγὸς Δουράνδος ὁμοφρονεῖ κατὰ τοῦτο ἀκριβέστατα μὲ τὸν αὐστριακὸν ὑπουργόν· ἀλλ' ὁπωσδήποτε, ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν ἡ φιλικὴ διακοίνωσις ἡμῶν, ἀρυόμεθα τὴν διδακτικὴν πεῖραν τοῦ ν' ἀπαλλαττώμεθα τοῦ λοιποῦ παντὸς τοιούτου μελήματος περὶ τῶν αὐστριακῶν συμφερόντων, ὁσάκις δὲν θὰ μᾶς ἐπιβάλλωσι τοῦτο τὰ ὁμοσπονδιακὰ ἡμῶν χρέη.

Ἡ Υ. Ε. ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ διακοινώσῃ τὴν παροῦσαν εἰς τὸν κόμητα Ῥέχβεργ, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς του τῆς (14)26 τοῦ παρόντος μηνός.

Δέχθητε, κτλ.

(Ὑπογ.) Κόμης Δὲ Βερενστόρφ.

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερὶς «Δικαίωμα» εἶχε λάβει κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ Γαριβάλδη πρό τινων ἑβδομάδων τὴν ἑπομένην πρόσκλησιν πρὸς τοὺς Οὔγγρους, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε, καὶ μόλις ἐξέδωκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Οὖγγροι! Τί πράττει ἡ Οὐγγαρία; Τὸ εὐγενὲς ἔθνος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ πανταχοῦ νικηφόρος Ὀθωμανὸς εἶδεν αἴφνης ἐνώπιόν του ἀνιστάμενον ἔνοπλον, ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης, τὸ ἔθνος πρὸς ὃ ἔκλινον ἱκετευτικῶς οἱ ὑπερήφανοι αὐτοκράτορες τῆς Αὐγούστης, ἔλεος ἐξαιτούμενοι καὶ σύναρσιν, ὑπνώττει λοιπὸν καὶ διὰ παντός;

Ἀδελφοὶ Οὖγγροι! Ἡ ἐπανάστασις βρυχᾶται εἰς τὰ σύνορά σας. Ἀτενίσατε πρὸς τὰ τείχη τοῦ Βελιγραδίου, ἵνα ἴδητε κυματοῦσαν ἐπ' αὐτῶν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας· δότε ἀκρόασιν, ἵνα ἀκούσητε τοὺς τουφεκισμοὺς τῶν Σέρβων οἵτινες, λαβόντες τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῶν ἰδίων δικαίων, ἀναφανδὸν καταπολεμοῦσι ἕνα δεσποτισμὸν ἀποτρόπαιον.

Σεῖς δὲ τί ποιεῖτε; Σὺ, λαὲ ἰσχυρὲ, μὴ ἔχων τὴν δυστυχίαν ἣν εἶχέ ποτε ἡ Ἰταλία, διῃρημένη οὖσα εἰς ἑπτὰ τυραννίδας, λαὲ μαχητῶν, τί κάθησαι περιμένων; Συνέτριψες λοιπὸν τὰ ξίφη σου; Ἐλησμόνησας τοὺς μάρτυράς σου, ἀπηρνήθης τοὺς ἐκδικητικοὺς ὅρκους σου;

Ἢ ἔδωκες πίστιν εἰς τὰς δολίας ὑποσχέσεις τῶν καταδυναστευόντων σε; Πιστεύεις ἆρά γε εἰς τὸν συμβουλεύοντά σε νὰ δεχθῇς τὰς ἐπιβούλους προσφορὰς τῆς Αὐστρίας, ἐνῷ αὕτη φαίνεται μὲν σήμερον διατεθειμένη νὰ σοὶ παραχωρήσῃ τὰ δίκαιά σου, ἀλλ' ἤδη παρασκευάζεται νὰ σὲ προδώσῃ, καὶ πάλιν νὰ σοὶ ἀφαιρέσῃ διὰ τῆς βίας ἢ διὰ τῆς πανουργίας ὅ,τι σοὶ παρέχει ἀπροθύμως; Ἢ ἀκούεις τὸν ἧττον μὲν ἀναιδῆ, ἀλλ' ἐπίσης ἔνοχον, ὅστις βόσκεται ὑπὸ τῆς μωρᾶς ἐλπίδος τοῦ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν σου διὰ τῆς διπλωματίας, ἀνεπαρκοῦς ἀποδειχθείσης ὅτε πρόκειται περὶ ἀπολυτρώσεως λαῶν; ἤ, τὸ χείριστον, σὲ παραινεῖ νὰ περιμένῃς ξένας ἐπικουρίας; Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, (καὶ ἀλλοίμονον εἰς πάντα λαὸν καταδυναστευόμενον) ἐὰν προσέχητε εἰς τοιαύτας ἐσφαλμένας καὶ δειλαίας συμβουλὰς, ἐὰν ἐπιστεύσατε ὡς ἐφικτὴν ἄλλην τινὰ συμφωνίαν μεταξὺ τῆς Αὐστρίας καὶ ὑμῶν, ἄνευ πολέμου.

Μὴ ἀφίσετε, ἀδελφοὶ, νὰ σᾶς φύγῃ ὁ εὐπρόσδεκτος οὗτος καιρός. Οἱ Σέρβοι μάχονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως ὅλης φυλῆς δεδουλωμένης καὶ ἐξηυτελισμένης. Καὶ σεῖς δὲ ὁμοίως ἐλευθερίας χρείαν ἔχετε· καὶ σεῖς ὁμοίως δεδουλωμένοι εἶσθε καὶ ἐξηυτελισμένοι, καὶ μᾶλλον ἢ δικαίωμα, χρέος ἔχετε νὰ ἐγερθῆτε εἰς τὴν κραυγὴν ἐκείνην, ἧς ἄξιαι εἰσὶν αἱ δόξαι σας, καὶ ἄξιαι αἱ ἀρεταί σας καὶ αἱ πρὸς τὸν πολιτισμὸν ὑπηρεσίαι σας. Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Μαυροβουνιῶται μάχονται κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ· καὶ σεῖς ὑπὸ δεσποτισμὸν διάκεισθε.

Ἢ στερεῖσθε πίστεως εἰς τὰς δυνάμεις σας, εἰς τὴν ἀνδρίαν σας; Λησμονεῖτε ὅτι ἐν ἔτει 1848 ἠδύνασθε νὰ προβῆτε μέχρι Βιέννης θριαμβευτικῶς; Σήμερον ὁ καιρὸς εἶναι ἁρμοδιώτερος· δὲν θὰ τείνῃ πλέον ἡ Ῥωσσία χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς τὴν Αὐστρίαν, φανεῖσαν ἀγνώμονα· οὐδ' ἡ παλαιὰ τῆς αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας ἀντίζηλος, ἡ Πρωσσία, θὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴν καθ' ὑμῶν. Θαρσεῖτε λοιπόν! Ἰσχυροὶ εἶσθε, ἀρκεῖ νὰ τολμήσητε. Μὴ ἀκούετε τοὺς λόγους τοῦ συμβουλεύοντός σας νὰ ἔχετε ὑπομονὴν, ἀλλὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σας, τὴν κράζουσαν «Ἐγέρθητε!» Τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον μιμήθητε· μιμήθητε τὸν ἕτοιμον ν' ἀνάψῃ καὶ πάλιν εἰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης χώρας τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ Ἰταλία ἥτις σᾶς ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφοὺς, ἥτις ὤμοσε νὰ σᾶς ἀποδώσῃ ὅσον αἷμα ἔχυσαν οἱ ἥρωές σας ὑπὲρ αὐτῆς εἰς εἴκοσι πεδία μάχης· ἥτις ἀναμιμνήσκουσα χειροκροτεῖ καὶ εὐλογεῖ τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς πεσόντος Τούκκερη· ἡ Ἰταλία σᾶς προσκαλεῖ νὰ μεθέξητε τῶν νέων ἀγώνων καὶ νέων νικῶν αὐτῆς κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ· σᾶς προσκαλεῖ, ἐν ὀνόματι τῆς ἱερᾶς ἀδελφωσύνης τῶν λαῶν, ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς κοινῆς σωτηρίας.

Τέκνα τῆς Ἀρπὰδ, σεῖς ποτὲ θὰ προδώσετε τοὺς ἀδελφούς σας; Θὰ λείψετε ἀπὸ τοῦ συνεδρίου τῶν ἐθνῶν, ὅταν αὐτὰ στρατεύσωσι κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ; Μέγαν κίνδυνον θὰ διέτρεχεν ἡ ἐλευθερία ἂν σεῖς τὴν ἐγκατελείπετε· καὶ ἡ φήμη σας θὰ ἠμαυροῦτο εἰς ἀεὶ, καὶ οἱ μάρτυρες τῆς Ἀρὰδ θὰ σᾶς κατηρῶντο ὡς υἱοὺς ἀποχαυνωθέντας.

Ὦ! ἐγὼ σᾶς γνωρίζω! Ἐγὼ διόλου δὲν ἀμφιβάλλω περὶ ὑμῶν. Ἡ Οὐγγαρία, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἠπατήθη ὑπὸ τῶν δολίων φίλων της, θὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὴν κραυγὴν τῆς ἐλευθερίας, ἥτις ἀκούεται σήμερον ἀπὸ τοῦ Ἴστρου, αὔριον δὲ θὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Καὶ ὅταν ἡ πάνδημος ὥρα τῶν λαῶν σημανθῇ, θὰ σᾶς συναπαντήσω, εἶμαι βέβαιος, ὦ ἀήττητοι φάλαγγες, εἰς τὰ πεδία ὅπου θὰ λάβῃ χώραν ἡ μέχρι θανάτȣ μονομαχία μεταξὺ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τυραννίδος, μεταξὺ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Ἐν Πανόρμῳ, (14)26 ἰουλίου 1862.

Ὁ εἰλικρινὴς ἀδελφὸς ὑμῶν,

Γαριβάλδης.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπήντησεν ὁ περιώνυμος οὔγγρος στρατηγὸς Κλάπκας τὰ ἑπόμενα, ἔχοντα βαρύτητα μεγάλην ἀπὸ τοιούτου στόματος προφερόμενα.

Στρατηγέ. Προσφάτως ἐξεδώκατε διακήρυξιν προσκαλοῦσαν τὴν Οὐγγαρίαν εἰς τὰ ὅπλα. Ἡ φωνή σας ἠδύνατο νὰ τύχῃ ἠχοῦς μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν μου, ἐὰν ἐβάλλετε τὸ πολεμιστήριον σάλπισμα τοῦτο ἡγούμενος τῶν ἐθελοντῶν σας ἡνωμένων μὲ τὰ βασιλικὰ στρατεύματα, ὅπως κινηθῆτε συμφώνως μετ' αὐτῶν κατὰ Αὐστρίας· ἀλλὰ σήμερον ἡ φωνή σας δὲν ἀκούεται, διότι δὲν εἶναι πλέον ἡ φωνὴ τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ φωνὴ ἀνθρώπου κατεργαζομένου τὴν καταστροφὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ δόξης, καὶ διακυβεύοντος τὸ ὄνομα καὶ τὴν τύχην αὐτοῦ ἐν ταῖς οἰκτραῖς περιπετείαις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Ἵνα παροτρύνητε τοὺς Οὔγγρους εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἀναφέρετε αὐτοῖς ὡς παράδειγμα τοὺς Σέρβους, τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Μαυροβουνιώτας. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀληθῶ[ς] εἶναι πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν μάθημα καλόν· ἐπειδὴ τὴν διδάσκει

ζοντες. Ἡ πεδιὰς ὑπῆρχε σκοτεινή· μέγας τις ἄνεμος ἔπνεεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Τὸ ψῦχος τὸν διεπέρα. Δὲν εἶχε φάγει ἀπὸ χθές· Ἀνεπόλει ἀμυδρῶς τὴν ἄλλην ἐκείνην νυκτερινὴν ὁδοιπορίαν του, εἰς τὴν μεγάλην πεδιάδα τῶν πέριξ τῆς πόλεως Δ..., πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ τὸν ἐφαίνετο ὅτι ἦτον χθές.

Μία ὥρα ἐσήμανεν εἰς μακρυνόν τι κωδωνοστάσιον. Ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν ἀγωγιάτην· — Τί ὥρα εἶναι αὐτή;

— Ἑπτὰ ὥραις, αὐθέντη· εἰς τὰς ὀκτὼ θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Ἄῤῥασον. Μόνον τρεῖς λεῦγαις πλέον μᾶς ἔμειναν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκαμε κατὰ πρῶτον αὐτὴν τὴν σκέψιν, καὶ παράδοξον τὸν ἐφάνη πῶς δὲν τὴν ἔκαμε πρότερον· — ὅτι ὅλος ὁ κόπος του θὰ ἦτον ἴσως ἀνωφελής· ὅτι ἠγνόει τοὐλάχιστον τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις· ὅτι κακῶς ἔπραξε νὰ μὴ πληροφορηθῇ περὶ τούτου. Ἐσυλλογίσθη ἔπειτα ὅτι συνήθως αἱ συνεδριάσεις τοῦ κακουργιοδικείου ἤρχιζον εἰς τὰς ἐννέα ὥρας τῆς πρωΐας· ὅτι ἡ προκειμένη ὑπόθεσις δὲν ἔμελλε πολὺ νὰ διαρκέσῃ· ὅτι περὶ μὲν τῶν κλαπέντων μήλων, δὲν ἀπῃτεῖτο μακρὰ συζήτησις· ἐπήρχετο τὸ περὶ ταὐτότητος ζήτημα· τέσσαρες ἢ πέντε μαρτυρίαι, καὶ ὀλίγα εἶχον οἱ δικηγόροι νὰ εἴπωσιν· ἐπομένως, ἔμελλε νὰ φθάσῃ ὅταν θὰ ἦσαν ὅλα τετελειωμένα!

Ὁ ἀγωγιάτης ἐμάστιζεν ἐν τούτοις τοὺς ἵππους. Διέβησαν τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφῆκαν ὀπίσω των τὸν Προφήτην Ἠλίαν. Ἡ νὺξ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σκοτεινή.

ϛ'.

Ἡ ὁσία Σεμπλιτία εἰς δοκιμασίαν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, ἡ Φαντίνα ἦτον ὅλη χαρά. Διῆλθε μίαν κακίστην νύκτα. Βῆχα φοβερὸν, αὔξησιν τοῦ πυρετοῦ, ὄνειρα. Τὸ πρωῒ, ὅταν ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπεσκέφθη, παρελάλει ἡ ταλαίπωρος. Ὁ ἰατρὸς ἐφάνη περίφοβος, καὶ παρήγγειλε νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν ἅμα ἤρχετο ὁ Κ. Μαγδαληνῆς.

Μέχρι μεσημβρίας ὑπῆρξε κατηφής· ὀλιγίστας ἐπρόφερε λέξεις· ἔκαμνε δίπλας εἰς τὴν σινδόνην της, καὶ ἐψιθύριζεν ὡς νὰ ἐλογαρίαζεν ἀποστάσεις. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν βαθεῖς καὶ προσηλωμένοι. Ἐφαίνοντο ἐσβεσμένοι σχεδὸν, καὶ ἔπειτα ἐξανήπτοντο ἐκ διαλειμμάτων καὶ ἔλαμπον ὡς ἀστέρες. Νομίζεις ὅτι, ὅταν μία τις ὥρα σκιερὰ σημανθῇ, τὸ φέγγος τοῦ οὐρανοῦ πληροῖ τοὺς ἐγκαταλειπομένους ὑπὸ τοῦ ἔγγους τῆς γῆς. Ὁσάκις ἡ ὁσία Σεμπλιτία τὴν ἠρώτα πῶς εἶχεν, αὐτὴ ἀπεκρίνετο πάντοτε, — Καλά. Δὲν βλέπω πότε νὰ ἰδῶ τὸν Κ. Μαγδαληνῆν.

Ὀλίγους μῆνας πρὶν, ὅταν ἡ Φαντίνα εἶχε χάσει τὴν τελευταίαν της αἰδῶ, τὴν τελευταίαν της συστολὴν καὶ χαρὰν, ἦτον ἡ σκιὰ ἑαυτῆς· τώρα ἔγινε τὸ φάντασμα ἑαυτῆς. Ἡ σωματικὴ νόσος συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς νόσου. Εἰκοσιπενταετὴς μόλις, καὶ τὸ μέτωπόν της ἐπλήσθη ῥυτίδων· αἱ παρειαί της κατέπεσον, οἱ ῥώθωνες ἐλεπτύνθησαν, οἱ ὀδόντες ἀνεσκάφησαν, ἡ ὄψις ἐμαράνθη, ὁ λαιμὸς κατέστη ὀστεώδης, αἱ κλεῖδες τοῦ τραχήλου ἐξεχώσθησαν, τὰ μέλη ἔμειναν πλαδαρὰ, ἡ ἐπιδερμὶς ὑποπέλιος, ἡ ξανθὴ κόμη της σχεδὸν λευκή. Φεῦ! πῶς ἡ νόσος φέρει παραχρῆμα τὸ γῆρας!

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἤρχετο συνήθως καὶ ἔβλεπε τὴν ἀσθενῆ περὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ ἀκρίβεια ἐνέφαινεν ἀγαθότητα· ὑπῆρχε λοιπὸν ἀκριβής. Περὶ ὥραν δύο καὶ ἡμίσειαν, ἡ Φαντίνα ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ. Ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν, δεκάκις ἴσως ἠρώτησε τὴν καλογραῖαν, — Τί ὥρα νὰ ἦναι;

Ἐσήμανεν ὥρα τρίτη. Εἰς τὸ τρίτον κτύπημα ἀνεκάθησεν ἡ Φαντίνα εἰς τὴν κλίνην της, ἐνῷ συνήθως μόλις ἠδύνατο ν' ἀλλάξῃ μόνη θέσιν· συνῆψεν ἀμφοτέρας τὰς λειποσάρκους καὶ κιτρίνας χεῖράς της ὡς σπασμωδικῶς, καὶ ἔβαλε στεναγμόν τινα ἐκ βάθους ψυχῆς, ὡς ν' ἀφῃρέθη μέγα βάρος ἀπὸ τοῦ στήθους της. Δὲν εἰσῆλθε κανείς· ἡ θύρα δὲν ἠνοίχθη παντελῶς. Ἕως δεκαπέντε λεπτὰ θὰ ἔμεινε τοιουτοτρόπως, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν θύραν, ἀκίνητος καὶ ὡς κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της. Ἡ καλογραῖα δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν εἴπῃ τίποτε. Ἡ ἐκκλησία ἐσήμανεν ὥρας τρεῖς καὶ τέταρτον. Ἡ Φαντίνα ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της. Δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κάμνῃ δίπλας εἰς τὴν σινδόνην της.

Παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, ἔπειτα ὥρα μία· κανεὶς δὲν ἐφάνη· ὁσάκις τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινεν, ἡ Φαντίνα ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρει πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ἔπειτα πάλιν ἔπιπτε. Ἐφαίνετο μὲν ὁ στοχασμός της προδήλως, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε κανὲν ὄνομα, οὐδὲ παρεπονεῖτο· δὲν ἀδημόνει. Ἔβηχε μόνον, ἕνα βῆχα πένθιμον. Ἐνόμιζες ὅτι σκιά τις κατέβαινεν ἐπ' αὐτῆς. Ἦτον ἡ ὄψις της πελιδνή· τὰ χείλη κυανᾶ. Ἐμειδία ἐνίοτε.

Ἐσήμανεν ὥρα πέμπτη. Τότε τὴν ἤκουσεν ἡ καλογραῖα λέγουσαν ἡσύχως καὶ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην, — Ἐγὼ αὔριον πάγω· ἄδικα κάμνει νὰ μὴν ἔρχεται σήμερον!

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁσία Σεμπλιτία ἠπόρει διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ Κ. Μαγδαληνῆ.

Ἡ Φαντίνα ἐν τούτοις ἔβλεπε τῆς κλίνης της τὸν οὐρανὸν, ὡς νὰ ἐπροσπάθει ν' ἀνακαλέσῃ τι εἰς τὴν μνήμην της. Αἴφνης ἀκούεται ᾄδουσα μὲ ἀσθενεστάτην φωνήν. Ἡ καλογραῖα δίδει ἀκρόασιν, καὶ ἰδοὺ ἡ Φαντίνα τί ἔμελπεν.

Εἰς τοῦ Παρισιοῦ θὰ πᾶμεν τ' ἀργαστήρια,
Ν' ἀγοράσωμεν τοῦ κόσμου τὰ στολίδια.
Ῥόδα κ' ἂν γελοῦν, καὶ κρίνα κ' ἂν μυρίζουν,
Τῆς ἀγάπης μου μιὰν τρίχα δὲν ἀξίζουν.

Χθὲς ἡ Παναγιὰ ἦλθ' ἡ χαριτωμένη,
Ἀργυρόστεφη καὶ χρυσοφορεμένη.
Σύρει σιγανὰ, ἀνοίγει τὸ μανδύ της·
— Λάβε τὸ παιδὶ, μὲ λέγει, ποῦ μ' ἐζήτεις. —
Γλίγωρα πανὶ, κλωστὴ καὶ δακτυλῆθρα,
Καὶ θὰ τὸ δεχθῇ Χριστὸς κ' ἡ κολυμβήθρα.

Εἰς τοῦ Παρισιοῦ θὰ πᾶμεν τ' ἀργαστήρια,
Ν' ἀγοράσωμεν τοῦ κόσμου τὰ στολίδια·

Παναγία μου καὶ μεγαλόχαρή μου,
Κάλλιον ἀγαπῶ τὸ τρυφερὸ παιδί μου,
Παρ' ἂν ὁ Θεὸς μοῦ ἔδιδε 'ς τὰ χέρια
Τ' ὡραιότερον ἀπ' ὅλα του τ' ἀστέρια.
— Ἦλθε τὸ πανὶ, κυρά· τί θὲ νὰ γίνῃ;
— Πρῶτ' ἂς λευκασθῇ, κ' ἡ βάγια ἂς τὸ πλύνῃ.

Ῥόδα κ' ἂν γελοῦν, καὶ κρίνα κ' ἂν μυρίζουν,
Τῆς ἀγάπης μου μιὰν τρίχα δὲν ἀξίζουν.

— Πλύθηκε, κυρά. — Ποῦ; — Μέσα 'ς τὸ ποτάμι·
— Ἂς καθήσῃ μιὰ νὰ κόψῃ καὶ νὰ κάμῃ
Σπάργανα πολλὰ, ῥουχάκια τοῦ μωροῦ μου,
Κ' ἐγὼ τὰ κεντῶ· τὰ θέλω τοῦ χεριοῦ μου.
— Πῆραν τὸ παιδί! ζωὴ 'ς ἐσὲ, κυρά μου·
Τώρα ὅλ' αὐτά; — Ἂς γίνουν σάββανά μου.

Εἰς τοῦ Παρισιοῦ θὰ πᾶμεν τ' ἀργαστήρια,
Ν' ἀγοράσωμεν τοῦ κόσμου τὰ στολίδια.
Ῥόδα κ' ἂν γελοῦν, καὶ κρίνα κ' ἂν μυρίζουν,
Τῆς ἀγάπης μου μιὰν τρίχα δὲν ἀξίζουν.

Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἦτον παλαιόν τι νανούρισμα, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζέ ποτε νὰ μέλπῃ, ἀποκοιμίζουσα τὴν μικρὰν Τιτίκαν της, καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ πέντε ἤδη ἐτῶν, ἀφότου δὲν εἶχε πλέον τὸ τέκνον της, ἔφυγεν ἐκ τῆς μνήμης της. Τόσον δὲ λυπηρῶς τὸ ἔμελπε, καὶ εἰς τόσον γλυκὺν ἦχον, ὥστε καὶ καλογραῖαν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ εἰς δάκρυα. Ἡ ὁσία Σεμπλιτία, ἂν καὶ ἐθὰς τῆς αὐστηρότητος, ᾐσθάνθη ἐρχόμενον ἓν δάκρυ ἐπὶ τοῦ βλεφάρου της.

(ἀκολουθεῖ.)